

דברים בטקס זיכרון בית הספר אורט 2012

שישים וארבע שנים, ויש שיאמרו הרבה יותר, שאין לנו יום בלי כאב ולילה בלי דמעות. אבותינו ואבות אבותינו ביקשו למצוא כאן מנוחה ונחלה. שנות דור חלפו ועדיין אנחנו נאבקים ונלחמים, כבראשונה. נלחמים ומבכים את בנינו ובנותינו.

משפחות יקרות, "תחילה בוכים" כתב המשורר אברהם חלפי, ואנחנו המלווים אתכם בכאבכם, אנחנו שרואים את עיניכם הכבדות, יודעים שלא רק "תחילה בוכים" אלא תמיד בוכים, והבכי איננו "מתאבן" כדברי המשורר והשיר.

בת ציון חופשי, מחנכת ותיקה תושבת העיר, ובעיקר אמא של יזהר ז"ל, החלל האחרון של מלחמת יום הכיפורים, בן 21 בנופלו, מבכה מאז את לכתו. בת ציון כתבה לפני שנתיים:

"רציתי לומר לך, שאין יום בו איני עומדת מולך כבר 37 שנה.

ליבי מתעטף עלי, עיני דומעות, גרוני נחנק.

וחזרת שוב ושוב על אותן מלים: למה, מדוע אתה?"

השכול בישראל הנו חלק בלתי נפרד מתבנית חיינו. במשך כל שנות קיומה של המדינה מנעתם בפומבי קולכם מבכי. אתם ממשיכים במשא חייכם ההלום צער וגעגועים ומישירים מבט אמיץ אל החיים. היטיבה לבטא את אורח חייכם האבל המשוררת נעמי שמר אשר כתבה:

"לקום מחר בבוקר עם שיר חדש בלב,

לשיר אותו בכח, לשיר אותו בכאב."

אנו שרים ונוסיף לשיר בכאב על החיילים הצעירים שמתו. אנו נמשיך
לשיר לזכרם של כל חללי כוחות הביטחון ששירת חייהם נגדעה באחת,
כפי שכתב בשירו המשורר ארצי'בלד מקליש :

**"החיילים הצעירים שמתו לא ידברו,
ובכל זאת ישמע קולם
בחלל הבתים שהדמימו:
יש להם דומיה, המדברת בעדם בלילות,
ובהכות האורלוגין.**

**הם אומרים:
צעירים היינו ומתנו -
זיכרוננו!"**

במעמד כואב ועצוב זה, בו אנו מתכנסים עמכם, בני המשפחות השכולות
באחוות-אחים ומאמצים אתכם אל ליבנו באהבה, אני מבטיח ליקירינו
הנופלים : אנו זוכרים אתכם! נזכור ונוקיר אתכם בחיי התרבות והיצירה
של עירנו קריית ביאליק.